

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 261.

Trettende Session.

61de Møde.

Tirsdagen den 17de December Kl. 1.

(Fortsat.)

Barfod (fortsat): Uagtet det er en af Methodisternes Lærdomme, at man skal afholde sig fra al Banded og Sværgen, saa indbrømme de dog ligeledes ikke alene Retten, men endog Forpligtelsen til at gøre Ed, naar Dyrigheden kræver det, hvilket jeg ligeledes kunde hilægge med Oplæsning eller Oversættelse af deres Troeslærdomme, hvis jeg ansaae det for fornødent; men jeg er bange for at opholde det høie Thing mere end høist nødvendigt. Heller ikke er der i deres Troeslærdomme det Mindste i Veien for Opfyldelsen af Bernepligten, og hvad Egettefæls Hellighed angaaer, saa holdes der saa strengt over den, at der visseilig ikke holdes saa strengt over den i Folkekirken og neppe kan holdes strengere over den i noget andet Samfund. Endnu skal jeg tillade mig den Bemærkning, at deres Præster, Prædikanter osv. kun ansættes efter forudgaaet omhyggelig Prøvelse, baade af deres Levnet; af deres Kundskaber og i det Hele taget af deres Talegaver, af deres Interesse for og Dygtighed til Sjælesørger-Embedet og Arbejdet. Efter saaledes at have stillet det første af de Spørgsmaal, som det høie Thing har tilladt mig at stille til den høitærede Kirke- og Underviisningsminister, efterat have gjort opmærksom paa, hvilken efter min Opfattelse Virkningen af Anerkjendelsen er, og efter, saagodtsom jeg i Røstthed kunde, at have givet en Oversigt over dette Troesfamfunds Væsen og Natur, skal jeg

derfor, næst efter paa det Varmeste og Indstændigste at anbefale Troesfamfundet til den Anerkjendelse, som det kunde ønske, tillade mig at stille det andet Spørgsmaal eller Slutningen af mit Spørgsmaal, til den høitærede Kultusminister, saakhvænde: „Kunde den høitærede Kirkeminister være villig til i første Tilfælde“ — det er nemlig, hvis Sagen kan afgjøres ad administrativt Veie — „at gjøre den herværende Methodistmenighed til „et i Landet anerkjendt Troesfamfund?“ i andet Tilfælde“ — hvis han ikke mener at kunne gjøre det ad administrativt Veie, men kun ad Lovgivningens Veie — „at medvirke til, at det Samme maatte kunne stee?“

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Den ærede Forespørger har Ret i, at det, ialtsald ved første Dietast, kan være noget tvivlsomt, hvad der skal forstaaes ved, at et Religionsfamfund er anerkjendt; men det forekommer mig dog ikke, at denne Tvivl kan bestaae for en nærmere Overveielse. Saaledes som jeg bestandigt har opfattet Grundlovens Udtryk, er det Religionsfamfund anerkjendt, hvis Handlinger af Staten anerkjendes at have borgerlig Gyldighed; dette gjælder da navnlig og saagodtsom ubelukkende Wielsen. Naar der er et Religionsfamfund, hvis Wielser anerkjendes for at have borgerlig Gyldighed, saa er dermed ogsaa, idetmindste efter min Opfattelse, selve Religionsfamfundet anerkjendt. Den ærede Rigsdagsmand har dernæst spurgt om, hvorvidt Administrationen vilde ansee sig berettiget til at give en saadan Anerkjendelse, eller om der skulde gives en Lov i den Hen-